

Sub aripile păcii adorm în întuneric;
Deodată mă deșteaptă un meteor feeric:
Mult timp potop de aur, văzduhu-aprins rămîne.

O noapte orientală! Ca mîndrele cadine,
Alinți și-adormi și-n urmă, cînd somnul e-n putere,
Iar mă deștepti c-o rază spre altă mîngăiere».

Este una dintre cele mai frumoase traduceri în limba română din Mickiewicz, realizată de un traducător despre care astăzi nu mai știe nimeni nimic. Traducerea lui Pajură întrece pe aceea a lui Miron Radu Paraschivescu, publicată în volumul Mickiewicz, *Poezii*, p. 158, care nu transmite imaginile originalului și care în final pierde și respirația poetică:

«Ești ca și-o odaliscă, răsăriteană noapte!
Cînd ațipesc, m-alinți cu mîngioase șoapte,
Dar ochii ce-ți scînteie m-aduc iar în trezie».

În fruntea primei traduceri din «Floarea darurilor» N. Iorga se exprimă scurt despre poetul polon: «Mickiewicz este întreagă lira Poloniei în epoca romantică».

În anul următor, 1908, delicatul poet Barbu Nemțeanu (1887—1919), autorul versurilor pline de prospețime din volumul *Stropi de soare* (1915), traducător din Lessing, Goethe, Lenau, Wilde, Heine, a tradus din Mickiewicz două sonete, *Răsărit și amurg* (*Ranek i wieczór*) și *Întîlnirea în luncă* (*Widzenie się w gaju*), pe care le-a publicat în «Viața literară și artistică»¹. *Întîlnirea în luncă* este ratată de poet prin siluirea imaginilor originalului, dar *Răsărit și amurg* are note de poezie mickiewicziană prin păstrarea inovațiilor de culoare:

«Salut ingenunchiat! Ea, în fereastră,
Resfiră păru-i lung și-l dă pe spate
Mă-ntreabă-apoi: de ce așa-n tristețe
Priviri trimitem — eu și floarea-albastră?»

Progresiv, Adam Mickiewicz este receptat în literatura română tot mai variat. Peste un număr de ani, în 1913, Al. Iacobescu, cu merite considerabile în transpunerea literaturii polone în limba română², traduce pentru prima dată în românește cartea I din *Pan Tadeusz*, publicată într-un lung șir de foiletoane în gazeta «Doljiul» de la Craiova pe 1913³. Analiza traducerii dovedește că autorul a întrebuițat versiunea franceză efectuată de K. Ostrowski.

Traducerea celebrului poem al lui Mickiewicz este efectuată în proză, într-o formă limpede și uneori distins literară:

«Un mare număr de snopi de grîu se-ngrămădeau de-a lungul brazdelor, arătînd munca plugului, care din zori deschidea șirul pămîntului negru și fertil, aparținînd, fără îndoială, casei

¹ Adam Mickiewicz, *Răsărit și amurg și Întîlnirea în luncă*, trad. de B. Nemțeanu, în «Viața literară și artistică», III (1908), nr. 13 din 30 martie, p. 5.

² Lui Al. Iacobescu i se datoresc, între altele, traduceri din H. Sienkiewicz: *Quo vadis* (București, 1939; ed. a 2-a — 1943; ed. a 3-a — 1945); *Prin foc și sabie* (București, 1941, ed. a 2-a: 1942); *Potopul* (București, 1941); *Pan Wolodowski* (București, 1942; ed. a 2-a: 1945); *Neamul Polaniecki* (București, 1941); *Cavalerii Crucii* (București, 1945). De asemenea, a tradus din Stanisław Wyspiański drama *Judecătorii* (*Sędziowie*), publicată în «Propilee literare», III (1928), nr. 11—12, p. 23—35.

³ Adam Mickiewicz, *Tadeu Sopłița*, trad. de Al. Iacobescu, în «Doljiul», IV (1913), 11 ianuarie — 1 februarie.